

PRESS RELEASE

Bahá'í International Community

5 June 2023

For Immediate Release

For more information, contact:

- Simin Fahandej in Geneva at (office) +41 (22) 798-5400 or (mobile) +41 (78) 880-0759
- Padideh Sabeti in London at (mobile) +44 (774) 338-2905
- Farhad Sabetan in San Francisco at (office) +1 (847) 733-3460 or (mobile) +1 (925) 548-9818

کمپین #داستان_ما_یکیت شدت می گیرد

ژنو - ۵ ژوئن ۲۰۲۳ - جامعه جهانی بهائی (BIC) امروز دوره فشرده کمپین «داستان ما یکیت» را با افتتاح یک وبسایت و یک صفحه اینستاگرامی اختصاصی شروع می کند. #داستان_ما_یکیت کمپینی جهانی به مناسبت چهلمین سالگرد اعدام ده زن بهائی در شیراز است که به دلیل باورشان به دیانتی که برابری جنسیتی، عدالت و صداقت را ترویج می کند اعدام شدند. این اعدامها موجی از حمایت جهانی را از جامعه تحت آزار و اذیت بهائی ایران به راه انداخت.

این کمپین با فراخوان آثار هنری به یاد این ده زن و سایر زنان ایرانی، این سالگرد را به تمامی زنان ایران از هر پیشینه و باور که در تلاش دیرینه برای برابری جنسیتی در ایران کوشیده اند اختصاص داده است.

این ده زن پس از دستگیری و شش ماه قبل از اعدامشان مورد بازجویی، شکنجه و بدرفتاری های بی رحمانه قرار گرفتند تا باورشان را انکار کنند. به آن ها گفته شده بود که باید بین اعتقاداتشان یا زنده ماندن یکی را انتخاب کنند. انتخاب آن ها ایستادگی برای برابری و عدالت بود.

سیمین فهندژ، نماینده جامعه جهانی بهائی در سازمان ملل در ژنو می گوید: «در طول دهه ها، زنان بی شماری این مسیر پرفراز و نشیب را در ایران پیموده اند، مسیری که با فداکاری آن هایی ساخته شده است که ایستادگی بر اصول را بر حفظ جانشان ترجیح داده اند.»

«ما از مسئولین امور، سازمان های جامعه مدنی، افراد سرشناس، هنرمندان و عموم مردم دعوت می کنیم تا به این کمپین بپیوندند و با اقداماتشان، هر قدر هم کوچک باشد، از تمامی زنان ایران تجلیل کنند.»

بخش جدیدی از سایت [خانه اسناد بهائی ستیزی](#) در ایران نیز به جمع آوری [اسناد موجود در مورد این ۱۰ زن](#) از جمله [نامه های](#) به خانواده هایشان که از داخل زندان نوشته شده، [عکس های شخصی](#)، [کارت های ملاقات](#) و مواردی دیگر، اختصاص داده شده است.

جامعه جهانی بهائی از هم اکنون شروع به دریافت آثار هنری کرده است. برخی از افراد این آثار را مستقیماً در فضای آنلاین به اشتراک می‌گذارند و برخی به ایمیل کمپین ourstoryisone@bic.org ارسال می‌کنند. آثار دریافتی شامل ترانه، پادکست، نقاشی، شعر، هنرهای گرافیکی، بافندگی و شکلهای گوناگون حمایت و گرامیداشت این ده زن و همه زنان ایران بوده است.

خانم فهندژ می‌گوید: «میزان حمایتی که تا این لحظه دریافت کرده‌ایم ما را بسیار تحت تأثیر قرار داده است. این حمایت‌ها نشان می‌دهد که فراخوان یکپارچه برای مشاهده تلاش‌های زنان ایران برای برابری جنسیتی به عنوان بخشی از یک داستان مشترک، پیامی بوده است که همه با آن احساس همدلی کرده‌اند. همه ما عمیقاً بهم مرتبط هستیم و داستان مشترکی داریم. ما همه در یک مسیر به سوی برابری جنسیتی که ارزشی مشترک است قدم برمی‌داریم که امروز به یکی از آرمان‌های اساسی مردم ایران تبدیل شده است. داستان ده زن بهائی یک فصل از داستان ادامه‌دار استقامت و فداکاری زنان ایران برای برابری است. امروز در خون و اشک و زخم هزاران زن جوان در ایران که خواهان تحقق برابری‌اند، می‌توان طنین بی‌عدالتی وارد شده بر ۱۰ زن شیراز را دید که مرگ دلخراش‌شان زندگی بسیاری را تحت تأثیر قرار داده است.»

در یک مصاحبه پادکستی، راسل برند از چهره‌های معروف رسانه‌ای بریتانیا، با امید جلیلی، کم‌دین ایرانی-بریتانیایی، درباره [میراث ده زن بهائی](#) در شیراز گفتگو نمود که برای ۱۱ میلیون نفر دنبال‌کننده آقای برند پخش شد. آقای جلیلی با اشاره به اینکه هنگامی که خبر این اعدام‌ها را شنید «کاملاً از درون دگرگون شد» به برند گفت که از این ده زن بهائی خواسته شده بود باورهایشان را انکار کنند یا درباره «خواستن جهانی بهتر» و «باور به برابری زنان و مردان» دروغ بگویند اما همه آن‌ها این خواسته‌ها را رد کردند. وی اضافه کرد که آن‌ها «از جان‌شان برای اعتقادشان گذشتند... آن‌ها ترجیح دادند از جان‌شان بگذرند» تا اینکه در باره عقایدشان دروغ بگویند. او گفت این واقعه الهام‌بخش زنان امروز است تا در همین مسیر قدم بگذارند.

سرودها و ترانه‌هایی نیز توسط خوانندگان حرفه‌ای در کشورهای مختلف و به زبان‌های مختلف با پیام «داستان ما یکیست» در حال تولید است.

همچنین، برنامه‌های یادبود در کشورها و مناطق مختلف جهان به این مناسبت در حال برگزاری است. روز ۲۱ ماه ژوئن (۳۱ خرداد) یک جلسه بلندپایه بین‌المللی در لندن با حضور مقامات سازمان ملل متحد، سازمان‌های بین‌المللی جامعه مدنی، مدافعان برجسته حقوق بشر و نمایندگان دولتی و رسانه‌ها برگزار خواهد شد. سه معبد بهائی در استرالیا، آلمان و ایالات متحده با حضور مقامات، چهره‌های برجسته و رسانه‌ها جلسات بزرگی ترتیب خواهند داد. در سوئد، معاون شهردار استکهلم، آندرس اوسترلینگ، به همراه جامعه بهائی استکهلم میزبان جلسه یادبودی است که در سالن شهرداری این شهر، محل برگزاری ضیافت جایزه نوبل، برگزار خواهد شد.

داستان این ده زن و تمام زنان ایرانی و تعهد آن‌ها به ایستادگی بر باورهایشان الهام‌بخش جوانان در سراسر جهان بوده است. برای مثال، یک گروه جوانان در اتریش در حال تولید یک قطعه موسیقی آوازی هستند در حالی که گروه دیگری از جوانان در این کشور مشغول به تهیه ترانه جدیدی درباره این ده زن هستند. جوانان کشور شیلی نمایشی درباره داستان زندگی این ده زن اجرا کرده‌اند و این نمایش را برای گروه‌هایی از جمله مقامات دولتی، سازمان‌های جامعه مدنی و افراد برجسته اجرا خواهند کرد. در استرالیا، یکی از جوامع بومی و همچنین ساکنان محله‌هایی که موضوع برابری جنسیتی در آن‌ها یکی از دغدغه‌های جاری است در حال برنامه‌ریزی برای مشارکت در کمپین و بزرگداشت این ده زن هستند. در چندین کشور دیگر نیز آثار هنری و موسیقی در دست تولید است.

شبکه‌های خبری برجسته نیز در حال تهیه فیلم‌های مستند و ویدئوهای کوتاهی در باره این زنان هستند که روز ۱۸ ژوئن (۲۸ خرداد) پخش خواهند شد.

یکی از [ترانه‌ها](#) به زبان فارسی متن تأثیرگذاری دارد که می‌گوید «داستان ما یکیست- داستان پایکوبان رقصیدن زرد- بذرگل افشاندن و نقش زدن بر ظلم و جنگ». در میان [آثار هنری دریافتی](#) می‌توان به [ویدئویی](#) در مورد زنان، تعداد زیادی نقاشی، به عنوان مثال اثری که در آن زنان پس از اعدام، نشان «آزادی، برابری و وحدت» را حمل می‌کنند، اشعار متعدد، هنرهای گرافیکی، بافندگی، سیاه‌قلم چهره زنان، [ترانه‌ای به همراه خطاطی](#) و سایر موارد اشاره کرد.

این کمپین برای یک سال ادامه دارد و در ۱۲ ماه آینده پذیرای دریافت آثار هنری خواهد بود. در دوره فشرده کمپین که هم اکنون آغاز شده و در طول ماه ژوئن ادامه خواهد داشت هر روز پست‌ها و مطالبی در ارتباط با کمپین منتشر می‌شود و با یک طوفان توییتری در ۱۸ ژوئن (۲۸ خرداد) اوج می‌گیرد.

خانم فهندژ می‌افزاید: «ما از همه دعوت می‌کنیم که به این کمپین بپیوندند و نشان دهند که در تلاش‌هایمان برای برابری جنسیتی در ایران با هم همقدم هستیم. آثار هنری می‌توانند شامل ترانه‌هایی درباره این ده زن، ویدئوهای کوتاه درباره زندگی‌شان، خاطراتی درباره آن‌ها، آثار گرافیکی، متون و مقالات، پست‌هایی در شبکه‌های اجتماعی یا نشست‌های عمومی و جلسات یادبود برای بزرگداشت تلاش‌ها و اقدامات در زمینه برابری جنسیتی در ایران باشند.»

«داستان‌های تأثیرگذار این ده زن و دیگر زنان ایران به همه ما انگیزه می‌دهد تا در هر کجا که هستیم یاد و خاطره آنان را از طریق آثار هنری، چه ساده و کوچک و چه چشمگیر، یا با بیانیه‌های حمایتی گرامی بداریم. بیایید در کنار آن‌ها بایستیم و نشان دهیم که ما فارغ از دین و پیشینه، به طور جدایی‌ناپذیری به هم پیوند خورده‌ایم و تا تحقق آرمان‌های مشترکمان صداهايمان را بلند می‌کنیم.»

پیش‌زمینه

در ۱۸ ژوئن ۱۹۸۳ (۲۸ خرداد ۱۳۶۲)، [۱۰ زن بهائی](#) که اکثر آنها بین ۲۰ تا ۳۰ سال داشتند، از جمله یک دختر نوجوان ۱۷ ساله و یک زن ۵۰ ساله، به دلیل خودداری از انکار دین خود در میدان چوگان شیراز به دار آویخته شدند. این رویداد تکان‌دهنده با بهت و خشم گروه‌های حقوق بشر و مردم عادی در سراسر جهان مواجه شد.

دو شب پیش از آن، شش مرد بهائی (که برخی از آنها بستگان این ۱۰ زن بودند) در همان میدان اعدام شدند. بیش از ۲۰۰ بهائی در سال‌های پس از انقلاب اسلامی سال ۱۹۷۹ (۱۳۵۷) توسط مقامات ایران اعدام شدند. این اعدامها تنها پس از اعتراضات جهانی متوقف شد، اما آزار و اذیت بهائیان در ایران تا به امروز بدون مجازاتی برای عاملان آن همچنان ادامه دارد.

این ۱۰ زن در ماه‌های آبان و آذر ۱۳۶۱ (اکتبر و نوامبر ۱۹۸۲) دستگیر شدند. بسیاری از آنها ابتدا در بازداشتگاه سپاه نگهداری و سپس به زندان عادل آباد منتقل شدند. آنها تحت بازجویی‌ها و شکنجه‌های سخت سپاه پاسداران قرار گرفته تا ایمان خود را انکار کنند. از حق داشتن وکیل و محاکمه در دادگاه علنی محروم شدند و در نهایت توسط قاضی شرع شیراز به اتهام «صهیونیست بودن»، «جاسوسی» و تدریس کلاسهای کودکان به اعدام با چوبه دار محکوم شدند.

هریک از این زنان چندین بار با خشونت مورد زورگویی قرار گرفتند تا ایمان خود را انکار کنند و به اسلام بگروند تا از اعدام رهایی یابند. اما هیچ یک از آنها حاضر نشدند بیانه‌هایی را که مقامات برای آنها تهیه کرده بودند امضا کنند. در ۱۸ ژوئن ۱۹۸۳ (۲۸ خرداد ۱۳۶۲) آنها را مخفیانه به میدان چوگان برده و یکی پس از دیگری و در مقابل یکدیگر به دار آویختند. مرگ این زنان به خانواده‌هایشان اطلاع داده نشد. اجسادشان به خانواده‌هایشان تحویل داده نشد و نتوانستند بر اساس آداب دینی‌شان خاکسپاری شایسته‌ای داشته باشند. گمان می‌رود که آنها توسط مقامات در قبرستان بهائیان شیراز دفن شده‌اند که بعداً **تخریب** و در سال ۲۰۱۴ (۱۳۹۳) به «ساختمان فرهنگی و ورزشی» تبدیل شد.

اسامی زنانی که در این تاریخ اعدام شدند عبارتند از:

- [مونا محمودنژاد](#)، ۱۷ ساله؛
- [رویا اشراقی](#)، ۲۳ ساله، همراه با مادرش عزت جانمی اشراقی؛
- [سیمین صابری](#)، ۲۴ ساله؛
- [شهین \(شیرین\) دالوند](#)، ۲۵ ساله؛
- [اختر ثابت](#)، ۲۵ ساله؛
- [مهشید نیرومند](#)، ۲۸ ساله؛
- [زرین مقیمی](#)، ۲۹ ساله؛
- [طاهره ارحمندی سیاوشی](#)، ۳۰ ساله. همسرش جمشید سیاوشی دو روز پیش تر اعدام شده بود؛
- [نصرت غفرانی بلدائی](#)، ۴۶ ساله. فرزندش، بهرام بلدائی، دو روز پیش تر اعدام شده بود؛
- [عزت جانمی اشراقی](#)، ۵۷ ساله، همراه با دخترش رویا، ۲۳ ساله. همسرش، عنایت‌الله اشراقی دو روز پیش تر اعدام شده بود.